

Det foreslås i ændringsforslag nr. 45 og 46 at ophæve stk. 1, 2. pkt., idet de fremtidige administrative tilladelsesmyndigheder af sig selv vil kunne tage spørgsmål om betydningen af en formålsændring op til overvejelse og også vil kunne reagere på enhver henvendelse om sådanne spørgsmål, uden at det er nødvendigt at have lovbestemmelser herom. Det følger endvidere af almindelige retsgrundsætninger, at tilladelsesmyndighederne kan skride ind i tilfælde af enhver formålsændring.

Efter den gældende lovs § 27, stk. 2, 1. pkt., medfører ejerskifte på den ejendom, hvortil vandindvindingstilladelsen er knyttet, ikke bortfald af tilladelsen, hvis formålet med indvindingen ikke ændres væsentligt. Efter stk. 2, 2. pkt., kræver overdragelse af en vandindvindingstilladelse, der tjener til befolkningens almindelige forsyning med vand, dog tilladelse fra en landvæsensret, medmindre overdragelsen sker til det offentlige eller til et andelsselskab eller et interessentskab af forbrugere. Denne bestemmelse skal sikre, at et vandværk ikke overtages af en enkeltperson, uden at der tages forholdsregler til at sikre forbrugernes økonomiske og andre interesser.

Ved ændringsforslag nr. 47 foreslås det at ændre § 27, stk. 2, 2. pkt., således at der altid kræves tilladelse til overdragelse af et fællesvandværk, medmindre overdragelsen sker til det offentlige. Man lægger herved vægt på, at det vil være langt mindre byrdefuldt for en ansøger at rejse tilladelsessag over for amtsrådet end over for en landvæsensret, og at det efter ministeriets mening er ønskeligt at opnå en udvikling i retning af, at almene vandforsyningsanlæg i større omfang bliver kommunale, jfr. de almindelige bemærkninger samt forslaget til ny § 6, stk. 1.

Til nr. 48 (§ 28).

Ændringen står i forbindelse med forslaget om, at tilladelsessagerne overgår til administrative myndigheder, som af sig selv må kunne tage sagerne op til fornyet overvejelse i sådanne tilfælde og også kunne reagere på enhver henvendelse herom.

Til nr. 52-54 (§ 31).

Efter den gældende lovs § 31 kan landvæsensretterne, når der skønnes at være mangel på grundvand i et område, i de anførte tilfælde tilbagekalde tidligere tilladelser til vandindvinding i området til fordel for en senere ansøger mod erstatning til indehaveren af den tidligere tilladelse. At det skal være landvæsensretten, der har myndighed til at tilbagekalde i de nævnte tilfælde, vil i de fleste situationer være en naturlig følge allerede af, at det drejer sig om

tilladelser efter lovens § 13. Også i den situation efter § 31, stk. 2, hvor en tilladelse efter § 12 ønskes tilbagekaldt til fordel for en anden tilladelse efter § 12, ligger myndigheden imidlertid hos landvæsensretten, fordi tilbagekaldelsen rejser erstatningsspørgsmål, der i alle tilfælde må afgøres af landvæsensretten.

Ved forslagene til ændring af § 31 overføres i overensstemmelse med lovforslagets almindelige princip tilbagekaldelsesmyndigheden til de kommunale myndigheder, medens myndigheden til at fastsætte erstatning bliver hos landvæsensretterne. Der kunne i denne forbindelse være spørgsmål om at lægge tilbagekaldelsesmyndigheden i de sager, der alene drejer sig om tilladelser efter § 12, til kommunalbestyrelserne. Under hensyn til de interessekonflikter, sådanne sager kan rumme, foreslås det dog at henlægge også tilbagekaldelsesmyndigheden i disse sager til amtsrådene.

Til nr. 55 (§ 32).

Ændringen skyldes, at myndigheden til at foretage regulering i de nævnte tilfælde ønskes overført fra landvæsensretten til amtsrådet.

Til nr. 56-58 (§ 33).

Ved ændringsforslagene overføres kompetencen til at foretage regulering i de nævnte tilfælde fra landvæsensretten til amtsrådet. Det foreslås, at kompetencen til at fastsætte erstatninger i anledning af reguleringerne forbliver hos landvæsensretterne. Det bemærkes i denne forbindelse, at der, ligesom efter den gældende lov, kan ske regulering ikke alene af en allerede benyttet ret til at have eget vandforsyningsanlæg efter § 11, men også af retten til fremtidig at etablere et sådant anlæg. Det følger imidlertid af § 19, stk. 1, (jfr. udtrykket „bestående anlæg“), at der ikke skal ydes erstatning, når fremtidige § 11-anlæg i realiteten umuliggøres ved betydelige grundvandstandssænkninger, og der kan derfor ej heller ydes erstatning, når fremtidige § 11-anlæg forbydes efter § 33.

Til nr. 59-60 (§ 34).

Efter motiverne til den gældende lovs § 34 (Folketingstidende 1968/69, tillæg A, spalte 659-60) skal de nævnte afgørelser om tilkastning af brønde og lukning af borerer kunne træffes ikke alene, hvor grundejeren har mistet retten til at indvinde vand fra det pågældende anlæg eller definitivt har opgivet at bruge det, men også i de tilfælde, hvor han må anses for tilstrækkeligt hjulpet ved en anden vandforsyning, men dog gerne vil holde sin tidligere vandforsyning i reserve til f. eks. havevandning i